

levende Demonstration for, at alle Kvinder føler sig som Søstre, naar de først begynder at tænke over Tingene.

Denne Artikel vilde ikke være fuldstændig uden Omtale af det Arbejde, som Lærerstanden udførte for Kvindevalgretten. I New York dannedes der et Forbund med 13,000 betalende Medlemmer, Mænd og Kvinder. Lærerne bad om Tilladelse til at optages i Forbundet. De var kede af at høre til en Stand, hvis Flertal var politisk umyndige. Dette Forbund brugte næsten 20,000 Kr. til Kampagnen. 5000 Lærere og Lærerinder marcherede i den store Procession, hvor man havde givet dem en Æresplads omtrent i Spidsen af Processionen.

Dagen efter Afstemningen kom i næsten hver By nye Tilhængere til Hovedkvarteret for at tilbyde deres Arbejde og udtrykke deres Vilje til at hjælpe Sagen i Fremtiden. To Dage efter Afstemningen holdt man et Massemøde i »Cooper Institute«, en af de største Mødesale i New York By. Efter C. Chapman Catts Tale foretog man en Indsamling til Fremtidens Ar-

bejde. I en Time, eller maaske mere, var man paa dette Møde Vidne til, at Mand efter Mand, Kvinde efter Kvinde rejste sig fra sin Plads og gav Løfte om Penge, idet de i de fleste Tilfælde nævnte et Navn indenfor Bevægelsen til hvis Ære og Minde de gav disse Penge. Tilslidst maatte Ordstyreren, Mary Garrett Hay, erklære, at Resten af Løfterne maatte gives hende skriftligt, idet de Talere, man havde indbudt maatte have Tid til at holde deres Tale. — Jeg har aldrig set en saadan Begejstring. Da man senere talte Listerne over de lovede Beløb op viste det sig, at de beløb sig til 99000 Dl. Denne Sum blev yderligere forøget til 100,000 Dollars (300,000 Kr.). —

Et Nederlag? Nej, kun en Udsættelse og en stor moralsk Sejr. F. T. København, d. 4, Januar 1916.

Kate Devereux Blake.

Medl. af Ford-Ekspeditionen.

Biografteatrene.

I.

Naar Elisabeth Brandt Jørgensen i „Kv. og Sf.“ Nr. 20 udtrykker sin Beklagelse over at det ikke er lykkedes „Dansk Kvindesamfund“ at faa indført bedre Film i vore Biografteatre, da „D. K.“ dog før har arbejdet for den Sag, maa jeg dertil sige, at det i sin Tid var 4. Distrikt, der tog dette Spørgsmaal op for Landets Vedkommende og flere Gange energisk henstillede til „Dansk Kvindesamfund“s Medlemmer rundt om i Landet at gøre et lignende Arbejde for den Sag. At det ikke er lykkedes over det hele, er i høj Grad beklageligt, da dog en hel Del Distrikter har søgt og faaet Bevilling til at maatte fremvise levende Billeder i vore Landsbyer. Nu kan man jo sige, at vi ikke mere som i den første Tid (da Spørgsmaalet kom frem indenfor „Dansk Kvindesamfund“ for ca. 3 Aar siden) kan faa Eneretsbevillinger og altsaa ikke kan holde det daarlige borte, men jeg vil dog bemærke, at i samme Grad, som vi byder gode, lærerige Billeder i vore Landsbyer, som

Nytaarsdrømmerier.

Jeg drømte, at der blev kaldt paa mig, alvorsfudt og bebrejdende. — Nu er der som bekendt intet saa forfærdeligt for en Søvnvænger som at blive kaldt paa og rykket ud af den lykkelige Ubevidsthed, der driver ham til de dumdristigste Spasereture paa Tagrygge, Vinduesgesimsen o. l. Somme styrter ned og slaar sig ihjel paa Stedet; heldigvis for mig var jeg i det Øjeblik, der blev kaldt paa mig, ikke saa højt til Vejrs, men laa fredelig i min Seng og kunde derfor nøjes med at hage mig fast i Madrasen for ikke i min Skræk at falde paa Gulvet.

„Hvem kalder?“ spurgte jeg bevende. — „Aalborg kalder,“ svarede Stemmen uheldsvarslenende. — „Hvad vil Aalborg?“ spurgte jeg med den reneste Samvittighed. — „Kalde dig til Ansvar. Vil du nægte, at du har rettet et maskeret Angreb paa Formanden for det forhenværende Landsforbunds Forretningsudvalg?“ — „Jå, det ved Gud jeg vil. Jeg har angrebet „Politiken“s Dømtidende for et misvisende Portræt af samme

Formand, som selv kan bevinde, at jeg af et oprigtigt Hjerte gav hende den Anerkendelse, som ingen skal fragte hende.“ — Der indtraadte en pludselig Stilhed, og jeg sank udmattet tilbage i Sengen i Haab om nu at faa Lov til at sove. Da talte igen en Stemme i Mørket, en Stemme, som forekom mig at være en gammel Mand: „Staa til Ansvar.“

Jeg for overende igen: „Hvem kalder nu?“ — „Statskonsulenten ved de anerkendte Husholdningsskoler. Vil du nægte, at du har frakendt mig ethvert Begreb om, hvorledes en Prøveholle skal stikkes?“ — „Jeg har ikke angrebet Dem, men kun det forkastelige Princip med den mandlige Tilforordnede og den kvindelige Medhjælp.“ — Stemmen tabte sig knurrende i Mørket. Jeg smed mig om paa Siden og trak Dynen over Hovedet.

„Staa til Ansvar,“ lød det med bydende Kommandorøst, der gik lige gennem Fjer og Dynevaar. Jeg stønnede af Utaalmodighed. „Hvem skal jeg nu staa til Ansvar?“ — „Professor Laurits V. Birck. Vil du nægte, at du har rettet et maskeret og ganske usømmeligt Angreb paa mit Pri-

vatliv til en pjanket Underholdning for Kvinden og Samfundets Læsere?“ — „Jeg kender slet ikke Deres Privatliv,“ forsvarer jeg mig. „Jeg har tegnet Deres aandelige Portræt, saaledes som det tydelig fremgik af Deres Udtalelser i „Vort Land“ om Kvinsagens Kvinder. De er Angriberen, ikke jeg, at De ved det!“ — Stemmen mumlede noget om rendyrket Persille og døde bort i Nattens Stilhed.

Fem Minutter omtrent fik jeg Lov at sove, saa var det galt fat igen. „Staa til Ansvar!“ — Jeg var nu saavant til Turen, at jeg knap nok gad rejse mig. „Hvem skal jeg nu staa til Ansvar? Herregud, kan jeg ikke faa Lov at sove i Nat, det er jo snart et Aar siden, jeg sidst gik i Søvn.“

Da lød der en Stemme, som fik Haarene til at rejse sig paa mit Hoved af Gru; den kom ligesom helt nede fra Bunden af en Sarkofag og talte i et Sprog fra henfarne Tider. „Mig skalst du stande til Ansvar, elendige Skrifver, mig Margrete Valdemars Dotter. Vilst du nægte, at du har krænket min Gravsens Fred, slagen min Kistes Laag sønder, ja kaldt mig en hæsli-